

obra D'ARTESÀ

NÚMERO DI-NOU
JULIOL

ADONCHS LO PHILOSOFF DIX AQUESTES PERAULES: (EIN?)

FULL DE L'ATENEU
L'ARTESÀ

ON L'AMOR ÉS

On l'amor és
les veus del temps
es riuen
dels móns submergits
dels xocs frontals
i les illes de ciment
On l'amor és
el passaport a l'eternitat
és cremat
a sons de martelleig
On l'amor és
l'exhibició d'atrocitats
creix
en la litúrgia constant
del no res
On l'amor és
hi ha carn de canó
com sequera al desert
on l'amor és
on l'amor és
Que les fades t'ofereixin
tot allò que volies
en aquest trajecte
sever

LA VIDA FOLLA

Com Spectra, com els pirates
ballo al ritme
del gemec del plaer
del bram dels dolents
mentre navego enamorat
cada vaixell
un cor robat, el cos pres

RENEC

Un cop, un singlot
un retoc de campana
que et crida a mort
com una kamikaze libanesa
qualsevol
Un vòmit, una pudor
un dolor de sang
dins una tempesta
que et pretén
Tabernacles destrossats
i auspicis sense futur
Una matriu fosca
es mou violentament
En un instant
l'atzar s'accelera
i tu, deix passiu
final bastard
ni tan sols
un crit impotent

Demà

Pneumàtics s'incendien a la ciutat. Sota el Sol, signes de vida, destrucció desesperada de l'entorn. Esglésies buides, assaltades i cremades. Bancs, bars, oficines, vivendes, edificis imponents i sinistres enderrocats, ara ja és massa tard. Un desordre convulsiu commociona l'espai i el temps, les ments són alterades, les relacions entre la població agressives, violentes, naturals, finalment desequilibrades.

Passió de mort il·lumina la zona. Fins i tot els vampirs han deixat de ser immortals, assassinats per ells mateixos. Desert humà. Primerament amb timidesa i de manera devastadora a continuació, un líquid brolla de les aixetes, les canonades foradades, les sortides i les entrades del clavegueram, un líquid que cobreix la ciutat. El foc és obligat a desaparèixer. Tot es mou, es transforma, fuig.

Ciutat de sang.

PER UN PAQUET DE DUCADOR (CRÒNICA D'UNA VIOLACIÓ)

Està treballant i s'adona, emprenyat, que se li han acabat els Ducador. Es posa la jaqueta i marxa impacient a lligar-ne un paquet a l'estanc de la cantonada, el de la tia bona. Hi arriba i descobreix que hi ha una cua de gent brutal –la cua–, s'inquieta una mica. Quan li pertoca el torn ja se sent molt, molt excitat, gairebé pertorbat. Ella, la dependenta, li diu que què vol, du la bateta –massa petita per al volum massís del seu cos– mig oberta, segons des de quina posició –la d'ell per exemple– se li aprecien els mugrons. Estan erectes! Que bona que està! Llavors ell li respon que vol un paquet de Ducador i follar amb ella repetides vegades.

Abans que la noia digui re l'atrau cap al seu cos tropical, li arrenca la bateta –quins pits, hòstia, quina carn!–, no porta calces, la folla dos cops pel davant i dos pel darrera. La dependenta crida sanglotant «em violes, em violes, oh».

Tot seguit lliga un paquet de Ducador. Temporalment consolat n'encén un i fot el camp, que té feina.

A causa d'aquest succés, la dependenta és internada per la seva companya –de passada, aquesta s'allibera de suportar una presència que li resulta enutjosa– en un hospital psiquiàtric, a fi que superi el trauma profund a base de les tècniques més modernes. En el centre mèdic li són aplicades aquestes tècniques: electro-xocs i antidepressius a manta. De dia és violada pel director de l'hospital i de nit per les infermeres i els infermers que l'atenen.

Una matinada de primavera la pacient se suïcida llençant-se al buit per una finestra, des d'un 5è pis. En el moment precís que el cos de la noia col·lisiona contra el sòl, un home surt de casa seva, buscant algun lloc obert on poder comprar un paquet de Ducador.

SANG

Imatges fulgurants travessen el seu cervell. Visions de felicitat improbables, desig d'uns temps millors, d'un futur més indulgent. El pensament es desplaça frenètic, erràtic, sense saber on recolar-se; funciona o no en un recorregut de trajecte llarg, envoltat de monuments al desastre, de cops durs i secs, de gemes negres i finals impertorbables.

A contraritime, la noia aconsegueix beguda i balla en la nit, amb el foc. Ell es desespera en l'elecció lliure de la tristesa, emocions i romanços es perden en deu mil paratges de dubtes i confusió; té fred i alcohol entre les cuixes quan escolta un so estrany arrossegat pels vents del desert, mars de sorra –pols de ciment a la ciutat–, borratxo i amb el cap bullint sua, la intranquil·litat el marca cada segon. La noia aconsegueix beguda i balla en la nit, amb el foc, dansa al ritme de la calor, a cada moviment la serenor de la serp. Ell, en el seu desordre, no arriba a distingir si allò que sent és un helicòpter bombardejant el Vietcong o dos que bramen salvatgeament en un orgasme fatal. Vol saber-ho i tanca els ulls i intenta pensar, però no pot. Aleshores el consumeix una sensació desagradable i trenca el mirall, i en un dels trossos escampats, s'hi contempla.

La música s'escorre dins les seves closques, es miren i se somriuen. Damunt seu un cel color de ritus i pregàries fúnebres, inextingibles. Sota l'amenaça de les divinitats, els queda una mica de temps, una miqueta.

*La noia aconsegueix beguda i balla en la nit, amb el foc
la noia aconsegueix beguda i
convida la mort a dansar.
La sang, amiga, és la sang.*

Museu botànic

Les portes són obertes
Plantes vives, precioses
dolces, carnívores
hi contemplen els visitants
en silenci, els observen expectants
Les voluntats d'aquests sers
són estranyes
(mosca morta, panxa plena)

GERARD